

ger til to militære Direktører, den ene for Krigsministeriet, den anden for Marine-ministeriet, Folk, som dog maa være noget sagkyndige paa dette Omraade, og som maa vide, hvor mange Mand vi kunne stille med ovre ved Esbjerg. Det forekommer mig da, at naar Krigs- og Marineministeren har faaet saadanne to Direktører, maatte vi ogsaa kunne undgaa at faa den Slags Udtalelser her som den om de 50,000 Mand ovre ved Esbjerg. For jeg føler mig overbevist om, at ingen af disse Mænd, der ved nogen Besked om disse Sager, har kunnet støtte den højtærede Krigs- og Marineminister, naar han vil fremsætte en saadan Udtalelse.

Medens jeg er ved militære Sager, er der et andet Spørgsmaal, som jeg gerne vil omtale, det er et Spørgsmaal, der i alt Fald for mig er af nogen Betydning, og jeg tror ogsaa endnu en Flertallet af Reformpartiets Medlemmer, at det har nogen Betydning for dem. Der er flere Gange, ogsaa fra Medlemmer af Reformpartiet, blevet rejst Spørgsmaal om de gamle Feltkanoner, der bleve afløste ved Bevillingen til de ny Feltkanoner, som vi gave det første Aar efter Systemskiftet. Der er spurgt, og det i en ret bekymret Tone, om det er Meningen, at disse gamle Kanoner skulle anvendes ude paa Fæstningen. Man har gjort det, fordi man har ment, at dette var ikke Forudsætningen fra Reformpartiets Side med den Bevilling. Den Gang, man stemte for de ny Kanoner, stemte man ikke for Anskaffelse af Kanoner til Fæstningen, og det havde man fuldstændig Ret til at hævde. Man har flere Gange spurgt den afgaaede Krigsminister, om det var rigtigt, at disse gamle Kanoner bleve brugte ude paa Fæstningen, og jeg kan erindre, at han svarede i en ret afvisende Tone, svarede ret skarpt, men benægtende. Endvidere har jeg set, at der kort efter den nuværende Regerings Tiltræden omkring i flere Blade er fremkommen en Meddelelse om, at den nuværende Krigsminister vilde sætte sig imod, at nogen af de gamle Feltkanoner blev benyttet ude paa Fæstningen. Dermed troede jeg, at den hellige Grav var vel forvaret, men det er den imidlertid ikke. Jeg har faaet Meddelelse om, at de gamle Feltkanoner, de 8,7 Ctm., der bleve afløste ved Bevillingen af 1901, bruges ude paa Fæstningen, at der for Øjeblikket findes 4 Batterier, 32 Kanoner, derude, at de ikke til daglig staa inde paa Tøjhuset og kun køres ud til Fæstningen ved Øvelser og andre højtidelige

Lejligheder, men de findes derude til Stadighed, at de staa i de Skure, der ere derude, at de ere fast indlemmede i det Skyts, der skal bruges paa Fæstningen, at de ere monterede med høje Lavetter, specielt til Fæstningsbrug, at man endvidere fra Fæstningsartilleriets Side venter med Bestemthed, at de andre 12 Batterier laves om paa samme Maade til Brug for Fæstningen.

Hvis det er Tilfældet, og jeg har Grund til at tro, at det er rigtigt, strider det absolut mod de Forudsætninger, under hvilke Bevillingen til Feltkanoner blev givet i 1901. Det har aldrig været Meningen, at man samtidig med at bevilge de ny Kanoner bevilgede, hvad der var nødvendigt til at fuldende Montering af Fæstningen, hvad Skytset angaar. Jeg retter altsaa det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om det er rigtigt, og om det er med hans Vidende og Villie, at saadant foregaar. Jeg synes, vi have Ret til at faa et klart og bestemt Svar derpaa.

Et meget interessant Afsnit af den højtærede Konseilspræsidents Tale var det, hvori han udtalte sig om Samarbejdet mellem Reformpartiet og de andre bestaaende Partier, eller rettere det, hvori han udtalte, at der ikke kunde komme noget Samarbejde i Stand med noget af de bestaaende Partier, i alt Fald ikke et Samarbejde til Valgene. Jeg forstaa saa godt, at den højtærede Konseilspræsident ikke kan mene, at der kan etableres et Samarbejde mellem Reformpartiet og Folketingets Venstre. Jeg forstaa ogsaa udmærket godt, at han heller ikke mener, at der kan etableres Samarbejde med Socialdemokraterne. Derimod forstaa jeg ikke saa godt, at han ikke kunde vente sig et Samarbejde med de Herrer moderate. Udtalelserne fra hans Side lode jo ret krigerske, men jeg opfattede dem egentlig nærmest saaledes, at selv om han ikke absolut ventede, at der kunde blive Samarbejde med de moderate Rigsdagsmænd, havde han dog det i Baghaanden, at der nok kunde blive et Samarbejde med de moderate Vælgere ude i Landet over de moderate Rigsdagsmænds politiske Grav; saadan opfattede jeg det i alt Fald. Og jeg kan godt forstaa, hvorpaa han støttede denne Opfattelse. Det er nemlig bl. a. paa, at den gamle moderate Presse eller dog de mest betydende Blade i denne efterhaanden ere glæde over til Reformpartiet, og den højtærede Konseilspræsident mener da, at naar han har Bladene,